

Fort Puma a Kuga jsou vozi kategorie SUV, do kterých se dobře nasedá a řidič má přehled odění před sebou.

Fort Puma zaujme svou kompaktností a větší Kuga s variabilním zavazadlovým prostorem je navíc k dispozici s hybridním pohonem.

Rezervujte si dvoudenní testovací jízdu na Fort Skladem CZ.

Na pětá dvacet let do vězení poslal soud v Moskvě tento týden opozičního politika a publicistů Vladimira Karamurzu.

Podle justice se dopustil vlasti zhrady, tímže ve třech veřejných vystoupeních v zahraničí krytizoval ruskou vládu.

Vysoký trest je dalším zhrady kroku, kterými se režim Vladimira Putina snaží potlačit politickou opozici i občanskou společnost.

Kedváb dvaceti letům vězení byl také za vlasti zhradu už loni odcouzen novinář Iván Safronov.

Odvínění ze špionáže teď čelí americký novinář Ivan Gerškovič, kterého ruské úřady zadrželi na konci března při reportážní cestě do Jakatěrim Burku.

Co všechny tyto případy prozrazují osměrování ruska i ofungování samotné ruské justice?

O tom v dnešní epizodě mluvíme s advokátem, který obhajoval novináře Safronova, a kvůli své práci nakonec muselo rusko opustit.

Je Pátek 1.20. dubna, tady Jelenka Kabrhelová a 5.59. Spravodejský podkást se znam správ.

Advokát Ivan Pavlov.

Ivan Pavlov, ruský advokát, zakladatel právnických projektů tým 29 a první oddělení.

Dobrý den.

Díky díky.

Zdrastvů tě.

Díky díky.

Díky díky.

Dobrý den.

Eta niděl je prynisla dvě...

Pane Pavlove, tento týden přinesl dvě významné správy.

Moskevský soud odsoudil novináře a opozičního aktivistu v Vladimira Karámuřzu na pětadvacetlet vězení.

Před soudem v Moskvě vystoupil také americký novinář Ivni Gerškovič,

který čelí obvinění ze špionáže. Jak důležité tyhle případy jsou?

Co nám říkají o tom, kam se v současnosti rusko ubírá?

Nehlede na to, že oba případy se zdají být podobné,

v prvním deo špionář ve druhém ovlasti zradu, která se špionáři podobá,

jsou to různé vzkazy určené různým publikům, které veřejnosti posílá ruská státní moc.

Připomenu ještě jeden případ, proces s novinářem Ivanem Safronovem, který začal proce 2020.

Loni skončil strašným verdictem, Iván Safronov dostal trest odnětí svobody ve výši 220 let.

I tento proces byl jistým vzkazem, který poslala ruská vláda ruským novinářům,

kterí žili a pracovali ve své zemi, v Rusku. A tento vzkaz zarezoňoval velmi jasně.

V roce 2021 a na začátku roku 2022 byla většina nezávislých novinářů donuce na opustit rusko a pracovat ze zahraničí.

Režim udělal všechno proto, aby je z vlastě vyhnál.

Případ Evaná Gerškoviče je také takovým vzkazem, tentokrát ale pro zahraniční novináře.

Pokud až dosud existovalo v případě zahraničních novinářů něco jako neoficiální imuneta, teď už to neplatí.

Zahraníční novináři a zvláště ti akreditovaní ruským ministerstvem zahraničních věcí, dosud fungovali na základě jaké si tiché dohody. Jejich součástí bylo, že je režim nechá na pokoji. Samozřejmě, že je všechny sleduje. Ostatně zahraniční novináře u nás příslušné orgány, tím myslím, federalní službu bezpečnosti sledují už od sověckých dob.

Tehdy se odehrálo i pár případů, kdy si režim vzal zahraniční novináře jako rukojmí.

Nicméně v současné době to všichni vnímaly tak, že si úřady snažili novináře nechat více méně být. To se teď změnilo. I z Emná Gerškoviče je rukojmí.

Sovlasím s tím, že jeho případy naprosto nalegální, překračuje hranice zákona.

A je to signal vyslaný zahraničním žurnalistům, které režim do jistého okamžiku byl ochotný strpět, jak se říká u sebe na dvorku.

Jenže tenhle pohár triplivosti rychle přetekl, protože v Rusku má napravdu a interpretace informací i monopol jediná instituce.

A to je stát. A to, co se stalo Evanou Gerškovičovi, je jasný signál zahraničním novinářům, aby si zbalili kufry a odjely.

To, co projí zašlo s Gerškovičem, je takový signál, který je na stránkách žurnalistov, k tomu, které se běhrali svojeji čimadany.

A když se podíváme na to, co se stalo s Vladimírem Karamurzou, je to první případ, kdy ruská justice udělila tak tvrdý trest,

pěta dvacet let, což je dokonce nejvyšší možný trest. Jaký vzkaz vysílá ruský režim tímto krokem?

Tím ve tam postupky.

Děla Vladimira Karamurzy to, že bezpricidentné.

Případ Vladimira Karamurzy je také bezprecedentní. Je to vůbec maximální delka trestu, jakou v Rusku člověk odsouzený zatrestný činn může dostat

a musí proto být skutečně zásadní přitěžující okolnosti.

S nacázkov řečenou museli by vás přistěhnout z rukama polokty v krvy, abyste takový trest dostali.

Udělit víc než pěta dvacet let, ruský trestní řád vůbec neumožňuje.

To, že Vladimir Karamurza takový trest dostal, svědčí o emocionální investici ze strany režimu.

Státní moc se prostě útrhla z řetězu. Se zákonem s právem právní videou nebo právným přístupem, to nemá už nic společného.

Je to znamení toho, že režim teď považuje své vlastní občany, ty, který jsou politicky aktivní a smíšli jí jinak za nepřátle,

neza obvinené, který mají odpovídající práva, ke který by soutměl přistupovat spraviedlivě a udělitým adekvátní trest.

Kdyby se režim jen trochu udržal na úzdě, dokázal se zbavit emocí a udělil trest, třeba ve výši 23 let, dal by najejou, že se ještě dokáže kontrolovat. Ale 25 let, to je prostě jasný signal, že už se neovládá. Ve chvíli, kdy před nimi stane opozičník, člověk jiného smíšení, který dokážem lovit pravdu, je to v jejich očích okamžitý nepřítel.

Chcel jsem říct, že je to nepřítel národa, to je takový termín ještě ze sověckých dob, ale takto dnes není.

Dnes dne o nepřítelé režimu, protože i když by si to režim moc přál, dnes už se s lidem spojovat nemůže.

Ruský novinář a kretek režimu vlady Mirka Ramurza půjde do vězení na 25 let.

O jeho vyně v případě velezrady a dalších obvinění rozhodl soud v Moskvě.

Nikdejší blízký spolupracovník zavražděného opozičního politika Borisa Němcova, svoj proces přerovnal k zinscenovaným soudům za stalinské diktatury.

Podle agentury Rojtrs je tento Verdikt nejtvrtším trstem svého druhu od začátku ruské invazy na Ukrajinu.

Verdikt moskevského soudu si Vlady Mirka Ramurza vyslechl s ústněvám na váži.

Karamurza ve své závěrečné řeči před soudem prohlásil, že stojí za vším, co řekl a je na to hrdí.

Uvedl, že je vězněný pro své politické názory a že přijde den, kdy se temnota nad ruskem rozpline.

A jezdřejme, že vysoké tresty, které ruské soudy teď udělují,

jsou nepřiměřené i z ohledem na to, že režim celé čtvrtstoletí prostě nevidrží.

Samozřejmě můžete namítnout, že jsem optimista, ale stále věřím ve společenský vývoj.

V to, že se lidé s postupem času stávají lepšími, nebo přimějmenším lépechápou to, co se kolem nich děje.

A proto jsem přesvědčený, že režim tak dlouho nevidrží.

Požná nevidrží ani deset let.

Musíme doufat, že to všechno brzy skončí,

že všechny jsou dní procesy budou okamžitě přeskoumány,

a lidé, kteří jsou bohu želným líve vězení, budou propuštěně na svobodu.

Úkolem nás všech, kdo jsme byli donuceři rusko opustit, bude tomu na pomoc.

Nemáme v umyslu se tu přeskolovat na taksikáře a obsazovatničí pracovní místa.

Naše cílová skupina stále zůstává v Rusku.

Pokračujeme v práci, je jimž smyslem a cílem je přiblížet moment,

kdy naši kolegové a přátelé, kteří jsou teď zamřížeme, budou propuštěni.

Jako právník a advokát sledujete dlouhodobě, jak vypadá ruský soudní systém, Ruská justice.

Když jsme mluvili o případech Vladimira Karamurzy, Ivana Gerškoviče a Ivana Safronova,

ovořili jsme o soudním systému, ale také o ruské státní moci

a o tom, jaké vzkazy veřejnosti vysíla.

Existuje dnes v Rusku rozdíl mezi tím, co chce režim,

a jak rozhoduje soudní systém?

Je v ruském kontextu možné hovořit o nezávislé justici?

Víte, pracuje jako advokát od 94. roku.

V podstatě sledují justiční systém víc než 25 let.

A můžu docela jistě říct, že v Rusku byli časy, bylo to na konci 90. let,

kdy jsme měli naději, která byla založená na tom, co jsme viděli v soudních síních.

Soudy tehdy vynášili rozhodnutí, která by se na tu dobu dala nazvat dokonce revolučními.

A my, advokáti, jsme byli hrdí na to, co všechno se nám povedlo dokázat.

Ale od roku 2005 začal Putin soudní systém čistit.

Bylo to zhruba v době, kdy nastoupil druhé funkční období.

On načal čistit suděbný korpus.

A začal tehdy měnit obsazení soudů?

On poměnil kadry i priviol.

Ano, začal na soudy dosazovat nové lidi.

Přivedly tam místo zkušených soudců, kteří se rekrutovali zrad advokátů na stupců nebo vyšetřovatelů.

Ve směst šlo o lidi s nějakou životní zkušeností a taky pocitem vlastní důstojnosti.
Měli i jistou míru nezávislosti.
Sice nebyla 100% tak, jak bychom si bývali přáli,
ale stačilo to na to, aby se nám a advokátům občas podařilo něčeho dosáhnout.
Od roku 2005 ale soudní soustavou začal plnit příliv různých asistentů,
soudních úředníků, zapisovatelů, lidí, kteří sice pracovali v justici,
výstech poslušných pomocníků,
do extrémně disciplinované pracovníky, kteří reagují na segnálistě předtím, než za zní.
A těhle poslušní pracovníci samozřejmě na soudech úplně změnili atmosféru.
Dřív existovalo něco, čemu se říkalo telefonické právo.
Měkdo, kdo měl blízko ke státní moci, vzal do ruky sluchátko,
zavolał na soud a řekl, jaký verdict by měl padnout.
Tohle telefonické právo v Rusku prakticky zmizelo,
když dostane současný soudce, někdejší asistent, na stul případ,
už do předuvi, jaký verdict by měl vynést.
Cítí to v kostech, v konečtích prstů.
Celým povrchem kůže a všemi buňkami ví, co dělat.
A pokud nevím, nemá ve své funkci, co pohledávat, rozumíte?
Sou to lidé, kteří prošli takovým typem vzdělání,
terejim vštipilo, že mají dělat pouze rozhodnutí, jaká se od nich čekají.
Velmi dobře vnímají signál, který se šíří každý den veřejným prostorem
a přichází z televizních obrazovek.
Sou naladení na politiku, která se často může i měnit,
ale mění se vždyjen jedním směrem.
Tohle všechno vedlo k tomu, že se naše soudy proměnili v tribunáli.
Soudy přivratili v tribunáli.
A kak si vodně vopřemogu cennímajte svoje pravdy?
A jak v takových podmínkách advokátů můžou vůbec pracovat?
V jednom rozhovoru bylo to prostaněci dojčeveléste připomínal zajímavá data,
že v trestních případech v Rusku
končí verdy k ty osvobuzujícím rozhodkem ani nev půl procentu případů.
Bylo to ještě méně v rádu desetin.
Na 10 čest.
Ano, bylo to 17 setin procenta.
Mimochodem to potvrdzuje statistika, kterou v úterí zvařenil ruzký nejvyšší soud.
A nělišenely.
A nepozbývá advokácká činnost za takových podmínek úplně smyslu?
Chorouši vapros, vy zadajíte, ale přešte všechno jechat...
To je dobrá otázka. Nejdřív dám příklad.
Nemá tu smysl srovnávat ruzko se spojinnými státy,
velkou Británi nebo třeba s Českem.
Zustaňme úsrovnání s tyti zeměmi,
které vyšli ze stejného sověckého hnízda
s Bratrskými republikami Kazachstán a Gruzije.

V Gruzii je osvobozujících verdiktu 8%.
V Kazachstánu je to 5%.
A v Rusku je to 17 setin procenta.
To je méně, než statistická chyba.
Mohl bych tu menovat i konkrétní druhy trstných činů,
z čehož by už definitivně vyplývalo,
že žádní advokáti opravdu dnes v Rusku nejsou potřeba,
protože stejně nemají šanci.
To dělat advokát, ten je nožný.
A jak jste za takových podmínek konstruoval obhajobu
a argumenty, na kterých jste staví na rastránství?
No, já vám chacu zkázat,
že advokáti o všem musí pokračovat
ve své práci i za takových podmínek.
Mám, proč to osobně považují za svojí povinnost?
Advokátní práci děláme nenudně pro současnost,
ale pro budoucnost klientů.
Nepopírám, že se advokátní praxe v Rusku
proměnila svým způsobem v paliativní péči,
ale ta je přece také důležitá.
Děkdo musí stát při člověku,
který se dostal do křížku s tím obrovským kolosem.
Často jsem obhajoval lidi obvinené z vlastězrady,
špionáže, v takových případech
vždyčně obviněného od okolního světa izolují.
Advokát je často jediný člověk,
se kterým je dotičný ve spojení,
a který stojí na jeho straně.
Proto je ta v úhozovkách paliativní péče důležitá.
Ale jsou to i jiné věci.
Nesmírně obdivuju kolegi,
kteří dál pracují v Rusku
a čestně plní své profesní povinnosti.
Jejich práce je zásadní i proto,
že jednou, a doufám, že to bude brzy,
budou všechny soudní procesy přeskoumány.
A lidé se budou ptát, co se přesně dělo
a jak obhajci postupovali.
Hájili obžalovaného,
s jakými argumenty na jeho obhajobu přišli.
A pokud nepřišli,
jak je tedy možné, že byl dotiční skutečně vinen.
Protože ani dnes samozřejmě
nemůžeme říct,

že by všichni lidé odsouzení zatrestní čin
byli zamřížemi kvůli politicky motivovaným oviněním.
I proto je zásadní,
aby advokáti zanechávali stopy,
které pak budou důležité v historickém kontextu.
Jednou přijde rehabilitace
a i když půjde o masovou věc
budou tu lidé, kteří budou listovat spisy
a hledat, jestli u soudu padli rozumné argumenty.
A pokud ano,
takové procesy se budou znovu prověřovat,
takže to je další důvod, proč v práci pokračovat.
A ještě je tu jeden.
Stává se to těžší,
že se náhle otevře příležitost.
I mě se to v praxi přihodilo,
máte pocit, že je všechno beznadějné,
stojíte před betonovou zdí, kterou neprorazíte.
Ale na jednou přijde příležitost
a pokud jste připravení a na své místě
můžete využít a na poslední chvíli
vyrvat objed' s obrovských pražátů.
Takové případy se stávají
sice méně často než dřív,
ale pořád stávají.
V minulosti jsme my advokáti využívali
jak právní přístup,
tedy zákony u nich šebíme, jak je použít
a jaká praxe je provází,
tak ale i další faktory, které umožňují právo
v Rusku fungovat.
Jedním je transparentnost.
Pokud má veřejnost přístup k informacím
o tom, jak je uplatňováno.
Ale ani to samo o sobě
nemusí stačit.
Někdy je potřeba uchílit se například k ironii.
Pokud máte možnost nasvítit
brutální postup státem vůči klientovi,
kterého obhájíte v pravých barvách
a odhalit tak hloupost a absurditou
kroku režimu, musíte to udělat.
Režim někdy ustoupí, protože
ze všeho nejvíc nechce vypadat hloupě.

Král se nechce ukázat nahý.
Takže pokud dokážete veřejnosti
se vřít oči a tu nahotu odhalit,
státní moc může povolit cevření
a oběť je na svobodě.
Vlastě 5 může ta slébit chvatku
i žertva a každce na svobodě.
Vysámste na konec také byl obvinen
v souvislosti s vaší advokátskou činností.
Byl to důvod, proč jste na konec rusko
úplně opustil a jak se to vlastně stalo
souviselo to s vaší obhajobou
novináře Ivana Safronova?
S Ivánem Safronovem, s jivu dílem.
Formálně to bylo s pojenou
s případem Ivana Safronova,
ale vyložil jsem si to tak,
že jsem byl v úlozovkách
oceněn za celkové zásluhy
ve všech případech.
U Safronova jsem si nepočínal
jinak než v jiných soudních procesech,
rozhodně jsem neprozradil
státní tajemství,
ostatně mi žádné ani neukázali.
Vysvětloval jsem ale novinářům
a veřejnosti, tak jako to dělám vždy,
z čeho jsou mý klienti obvinení.
V případě Ivana Safronova
se to úředům najdnou nelíbilo.
U starších případů jsem zveřejňoval
všechny procesní dokumenty
a ilustroval tak absurditu obvinení.
V případě Safronova jsem udělal
totež, možná dokonce i méně.
Vysvětloval jsem novinářům
z čeho je jejich kolega obvinen.
To ale stačilo úřadům k tomu,
aby mě obvinili ze zveřejnění
vyšetřovacího tajemství.
Nejdřív mě to hodně zarazilo,
byl to zjevný nesmysl potvrdit
veřejné obvinění svého klienta,
když u toho neprozradíte žádné tajemství,

to přece není žádný přestupek
protiprávu.
Pak jsem ale vyrozuměl,
že obvinění vůčivně inicioval
když se obrátil zhlášení
přímona Aleksandra Bastrykina,
šefa nejvyššího vyšetřovacího orgánů v zemi,
vyšetřovacího výboru Ruské federace.
Vysoká šarže,
armádní general Bortnikov
se obrátil na další vysokou šarži
generála Justyce Bastrykina,
aby zahájili řízení s nějakým právníkem,
předčem šlo o tak drobný přestupek,
že za něj není dokonce
ani tres od dětí svobody, jen pokuta.
Nakonec omezily má profesní práva,
zakázal používat internet
a veškeré komunikační prostředky,
nesměl jsem mluvit ze svými kolegy,
s klienty a ní s tiskem.
Režim udělal všechno proto,
abych nemohl vykonávat svojej práci
a já pochopil, co mi tím chtěli říct.
Šlo o signál, kterými naznačovali,
abych odešel.
Tohle všechno se odehrálo
v Dubnu roku 2021.
Ještlí si vzpomínáte,
tehdy začalo rusko opouštát i hodně novinářů.
V souladu s novými zákoněnkoho
prohlásili za takzvaného zahraničního agenta,
některé redakce byli označené
za nežádoucí organizace.
Monoha novinářů mohlo zelo trstní stíhání.
Proto raději ze země oděli.
Všechno to začalo dávat smysl ve chvíli,
kdy začala válka.
Tehdy jsme pochopili, co se dělo.
Putin vyčistil informační pole
a vytvořil v zemi sterilní informační podmínky,
aby nikdo nemohl překazy.
Překvapení, které nám uchystal na 4.20.
UNORA.

Myslím si, že mně si vybrali
nejen kvůli tomu, že jsem působil jako advokát.
Šlo o to, že jsem byl právník,
který veřejně mluvil o tom, co se děje.
Právě s takovými fúhozovkách
nezávislými tvůrci obsahu
se Putin tehdy ve velkém vypořádal.
Byly to lidé po jejich nezávislých informacích
byla poptávka, který měli své publikum.
Putin je všechny vyhrála ze země.
Já se no musel odejít kvůli tomu,
že jsem jako advokát hájil své klienty
všemi dostupnými zákony způsoby
mezi něž patří i veřejně
vysvětlení případu.
Neporušil jsem takovým postupem zákon.
Do konce to byla i moje povinnost obhajce.
Stě nějakou mnoho novinářů,
který otevřeně a pravdivě
popisovali situaci v Rusku,
jsem se tak ale vystou chvíli
stalo režimu nepohodlným.
Proto jsme já i další museli odejít.
My stali neugodné režimu
i по этому нас vynudili ujechati.
Vůži napomíli,
že Ivan Safronov
byl odcouzen ke 22 roku
vězení před soudem
stál kvůli údajné spolupráci
s českou rozvědkou,
což on sám popíral.
Co o té údajné spolupráci
byhem procesu vyšlo na jevo.
Zaznilo tam něco konkrétního,
přesvědčivého.
Tam prozvočilo,
jak to tam rozvočalo.
U soudou zaznilo mému Martina Laryshe,
který nějakou dobu pracovali
výkonovináře v Moskvě.
Byl oficiálně akreditovan
u ruského ministerstva zahraničí.
Prímo jsme se na to

ministerských úředníků v tali.
Oni informaci potvrdili,
že nikdy neporušil žádná pravidla,
která se k výkonu jeho profese
v ruzku vážou.
Akreditace ho také nikdo nezbavil
ani nebyla anulována.
Z toho vyplývá,
že si na něj v době jeho pobytu
v Moskvě nikdo nestěžoval.
Byli na společné dovolené.
Ještě si v té době vyměňovali
i informace, které se k jejich profesi vážali,
typů, co se děje, kdy a kde.
V jejich korespondenci,
vyšetřovatele odhalili státní tajemství,
přivedli si na pomoc dokonce
síli z generálního štábu ruských ozbrojených sil.
A pak vyšlo najvo,
že všechny tyto informace je možné
nejít fotevřených zdrojích.
Usoudu na to poukázovali advokáti
ke stejnému závěru došli
i investigativní reportéři ruské
i zdrojích všechny informace
označené vyšetřovateli
za státní tajemství.
Tento novinářský materiál
byl předložen jako ilustrace toho,
co ruské úřady považují za tajemství.
Sout ho, ale zcela ignoroval.
Stejně se choval i v jedných případech,
kdy se nám podařilo přistěnout
procesní oponenty, při nepravostech.
Kdy nám udají se
pojmať na níčistoplotnosti
našich procesolných oponentů.
Protožíte, že návěru
výstřené oponenty
na výstřené oponenty.
Sout v Moskvě poslal
do vazby 1.30 letého
amerického novináře
Deníku The Wall Street Journal

když jsou vědomé,
když jsou vědomé,
když jsou vědomé
když jsou vědomé,
když jsou vědomé,
když jsou vědomé,
když jsou vědomé,
když jsou vědomé,
když jsou vědomé,
když jsou vědomé,
když jsou vědomé,
když jsou vědomé,
když jsou vědomé,
když jsou vědomé,
když jsou vědomé,
když jsou vědomé,
když jsou vědomé,
když jsou vědomé,
když jsou vědomé,
když jsou vědomé,
když jsou vědomé,
když jsou vědomé,
Když jsou vědomé,
když jsou vědomé
slokat

a jašin, kteří šli do vězení při plném vědomí toho, co to pro ně bude znamenat, mohli zůstat na svobodě, mohli uprchnout.

Zvolili si ale tuto cestu, protože jsou to politici a opustit rusko, by pro ně znamenalo zradit své politické přesvědčení i voliče.

Byť to samozřejmě vzhledem k situaci v zemi může znít najivně.

Nicméně, de o to, že si svůj osud vybrali vědomně.

A pak jsou tu aktivisté, kteří podle mě nemají ve vězení co dělat.

A pokud mají šanci odjet a pokračovat v práci ze zahraničí, pak by to měli udělat, i když to samozřejmě není lehké rozhodnutí.

Jestli jste aktivistou, ne politikem, to zdůrazňuj.

A vidíte, že se svou prací přibližujete na hranu toho, kdy vás mohou zavřít a vyberete si vězení,

pak se z vás stává přítěž.

Samozřejmě, že vám vyrazíme na pomoc a budeme vás hájit, ale bude nás to stát zbytečné síly.

Vybudete zamřížemi a nebudete pracovat ve chvíli, kdy je potřeba, aby každý přiložil ruku k dílu.

Můj názor je takový, že je třeba v Rusku zůstat a usilovně pracovat dokud je to možné a cítíte, že je to bezpečné.

Ve chvíli, kdy se to zlomí, odjedte a pracujte ze zahraničí.

Přispějte k tomu, abychom za prvé co nejdříve vzastavili tu strašlivou válku

a za druhé, jak říká jeden z lídrů opozice,

abychom začali budovat budoucí skvělé Rusko.

Já jsem Rus, žádné jiné státní občanství nemám.

Byl som donucen svou vlast opustit, což jsem udělal s jednotměrnou letenkou.

Stěď ne tak se jednou do Ruska s jednotměrnou letenkou vrátím, až bude možné tam znovu pracovat.

Věřím, že ještě není všechno straceno.

Samozřejmě, že po všem, co se stalo, se Rusko jako stát bude muset v očích mezinárodního společenství rehabilitovat.

Ukolem nás všech, kdo jsme vzahraní, je nás k tomu dně přibližovat.

Není to lehké, emigrace není žádná turistika, ale musíme vtráci pokračovat, i když je to teď trochu složitější.

Uchovávám si naději, že Rusko před sebou ještě má budoucnost.

Já věro v to, že to všechno od Rusí jest, jest budušie.

Ivan Pavlov, advokát, Ivan Pavlov.

Ruský advokát, zakladatel brávníckých projektů Team 29 a první odělení.

Īpa, si bava váš.

Děkuju, nás chledáno.

A to je z pátečního vydání podcastu 559 Vše.

Nezapomeňte, že jsme tu pro vás i o víkendu.

Za všemi našimi epizodami se můžete vrátit krikoly na Seznam zprávy, do podcastových aplikací a také na platformu podcasty.cz.

Ukud pro nás máte nějaký tip, nápad, či komentář, pište nám naše adrese je za minutu 6 za vynáč soz.coz.

Najdete nás i na sociálních sítích Twitter a Instagram.

To byla Lenka Kabrhalová.

Děšíme se v pondělí.